

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἑξάμην
δρ. 19. Τομήνηος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγ-
γλίας, Κύτρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10.
Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα
ἁλλικὰ 25. Ἑξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυκλείδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 5

Τὸ ὠραιότερον ἱβρωτοχρονιάτικο δένδρον
τὸ ἔκανε ὁ Ἰοῦδ σὰν προσφυγόπουλον

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, εἶδε μιὰ οἰκογέ-
νεια καρβουνιάρηδων ποὺ ἐτοίμαζε φαί.

Ἀνάμεσά τοὺς διέκρινε καὶ τὴ μι-
κρὴ ἀνεψιά του, κόκκινη ἀπὸ εὐχαρί-
στησι, μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη.

Μὲ τῶνα χέρι κρατοῦσε μιὰ φέτα
μαῦρο ψωμί, μὲ τ' ἄλλο ἓνα κομμάτι
τυρί, κι' ἔτρωγε γεμάτη ὄρεξιν!

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Ἀπ' τὸ μονο-
πάτι ποὺ περνοῦσε ἡ Ζίνα, καθάλλα ἀ-
κόμη τὸν Σαχέλ, πέρασ' ἓνα φίδι.

Τὸ ἄλογο, καθὼς τὸ εἶδε, τέντωσε
τ' αὐτιά του κι' ἀνορθώθηκε ἀπότομα.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν περίμενε τέ-
τοιο κίνημα· εἶχε ἀφήσει τὸ χαλινάρι,
γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν πεταλούδα, καὶ στή-
ριγμα δὲν εἶχε. Ἐχασε λοιπὸν τὴν
ισορροπία καὶ κατρακύλησε στὴ χλόη.

Λιποθύμησε, μὰ ἄνοιξε γρήγορα τὰ
μάτια, κούνησε τὰ μέλη της καὶ βε-
βαιώθηκε πὺς δὲν εἶχε κανένα κόκκαλο
σπασμένο, οὔτε ἄλλη πληγὴ πούθενά.

Ἐνῷ ὅμως ἡ Ζίνα κατακλινόταν σὲ
τέτοιες ἐξετάσεις, ὁ Σαχέλ ἀπαμα-
κρυνόταν γοργά.

Ὅταν θυμήθηκε νὰ καθαικλικέψῃ,
τὸ ἄλογο εἶχε χαθῇ ἀπὸ μπρὸς της.
Τὸ ζήτησε, τὸ φώναξε, μὰ τοῦ κάκου.

Τότε πιά πήρε τὴν ἀπόφαση νὰ πε-
ράσῃ τὴν ἡμέρα της στὸ δάσος, κάτω
ἀπ' τὸν ἥσκιο τῶν δένδρων.

Ἦξερε πὺς ἡ ἀπουσία της θάνη
συχοῦσε τοὺς δικούς της καὶ βοήθεια
δὲν ἔ' ἀργοῦσε νὰ της ἔρθῃ.

Μάζεψε λουλούδια, κελάδησε σὰν
τὰ πουλιὰ καὶ παρακολούθησε τὰ μυρ-
μήγκια ποὺ κουβαλοῦσαν σπόρους με-
γαλύτερους ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ διασκέδαση αὐτῇ
τῆς ἐφάνηκε μονότονη. Θέλησε νὰ
γυρίσῃ στὸ παλάτι. Πῆρε ἓνα μονο-
πάτι κι' αὐτὸ τὴν ἔδρασε μπρὸς στὴν
οἰκογένειαν τῶν καρβουνιάρηδων.

Ἐκεῖνοι, καθὼς τὴν εἶδαν, τὴν πῆ-
ραν γιὰ νεράϊδα, γιὰ ὄψασιά ποὺ σὲ
λίγο θὰ χανόταν ἀπ' τὰ μάτια τους.

Ἡ Ζίνα προχώρησε καὶ τοὺς διη-
γήθηκε τὴν περιπέτειά της. Φρόντισε
ὅμως νὰ κρύψῃ τ' ὄνομά της.

Τῆς ἐπρότειναν νὰ μοιραστοῦν τὸ
ταπεινὸ φαγητὸ τους, πράγμα ποὺ ἡ
μικρὴ βασίλισσα τὸ δέχτηκε μ' ὅλη της
τὴν καρδιά.

Ροκανίζοντας τὸ ξερὸ ψωμί, κου-

βέντιαζε μαζὶ τοὺς, τοὺς ρωτοῦσε γιὰ
τὴ δουλειά τους, τοὺς εἶπε πὺς ζήλευσε
τὴν τύχη τους καὶ γρήγορα οἱ καρβου-
νιάρηδες, μαγεμένοι ἀπὸ τὴς χάρες
της, ἔκαναν κέφι.

Ὁ γεροντότερος συλλογίστηκε κιό-
λας νὰ κρατήσῃ τὸ κορίτσι, κι' ἂν δὲν
τὸ ζητοῦσε κανεὶς, νὰ τὸ κἀνῃ δου-
λεύτρα του.

* *

Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος πειράχτηκε
ἐξβαίει πολὺ ὅταν εἶδε τὴν ἀνεψιά
του μὲ τέτοια συντροφιά. Μὰ ἦταν χα-
ρούμενος ποὺ τὴν τῆρε, καὶ μάλιστα
χωρὶς τὴν παραμικρὴ βλάβη, ὥστε δὲν
τὴ μάλωσε καθόλου.

Ὅταν ἡ Ζίνα τὸν εἶδε, φώναξε:

— Ἀ, θεῖς μου, νῆξερες τί ὡμορ-
φα ποῦναι δῶ!.. Δοκίμασε αὐτὸ τὸ
μαῦρο ψωμί. Τὸ δικό μας δὲν εἶναι
τίποτα μπροστά του!

Μὰ ὁ ἀντιβασιλεὺς πλησίασε μὲ ὁ-
φος αὐστηρό:

— Ζίνα, τῆς εἶπε, ἄφησα τὴ θεία
σου νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα. Ὅταν ὁ
Σαχέλ γύρισε μόνος του, λίγο ἔλειψε
νὰ τῆς ἔλθῃ συγκοπή.

Καθὼς ἄκουσε ἡ Ζίνα αὐτὰ τὰ λό-
για, ταραχθηκε. Ἡ ἀπερισκεψία της
ἦταν μεγάλη, μὰ κι' ἡ καρδιά της
ἦταν χρυσή.

— Ἀχ!, εἶπε, πᾶμε γρήγορα... Πᾶ-
με νὰ τὴν καθησυχάσομε.. Δὲν ξέρετε
πὺς στενοχωριέμαι!

Ἦστερα, σιγὰ-σιγὰ:

— Θεῖς μου, τὸ πορτοφόλι σου!

Τῆς τῶδωσε. Ἐκεῖνη τᾶνοιξε, εἶδε
πὺς ἦταν καλὰ παραγεμισμένο, συμ-
βουλεύθηκε τὸ θεῖο της μὲ τὸ βλέμμα
καὶ ὕστερα τῶδωσε σ' ἐκεῖνον ποὺ φαι-
νόταν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας.

— Ὅριστε, τοῦ εἶπε. Θὰ πιῆτε στὴν
ὕγειά της βασίλισσάς σας.

* *

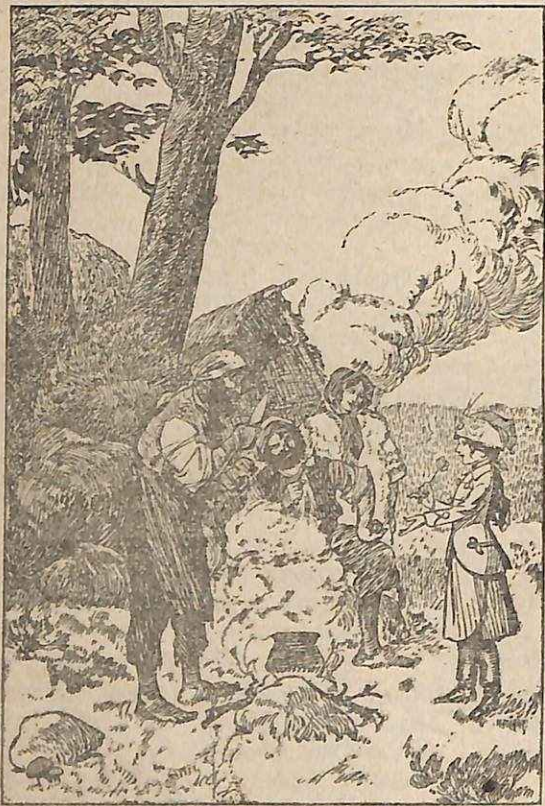
Πρὶν ἀκόμη οἱ καρβουνιάρηδες συ-
νέλθουν ἀπ' τὴν κατάπληξή τους, ὁ
πρίγκιψ Ροδόλφος σήκωσε τὴν ἀνεψιά
του στὰ χέρια, καθαικλικέψε καὶ τὴν
κάθισε στὴ σέλλα, μπροστά του. Ἐκεῖ
κοντὰ ἦταν τ' ἀμάξι. Τ' ἄλογο ἔφυγε

μέ καλπασμό. Ἡ Ζίνα ἀποχαίρετ' ἑσέ με' ἔνα νεῦμα τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. Τοὺς ἄφινε γιὰ ἐνθύμηση τὸ ἀξιολόγητο χαμόγελό της, ποὺ ἔδινε ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία στὸ βασιλικὸ της δῶρο.

Γύρισαν χωρὶς κανέν' ἀπρόοπτο. Μὰ ἡ Ζίνα βρῆκε τὴ θεία της στὸ κρεβάτι.

Πνίχτηκε τότε στὰ δάκρυα, ζήτησε συγγνώμη κι' ὀρκίστηκε πὼς ποτὲ δὲ θὰ ξανάκανε τοῦ κεφαλιοῦ της.

Ὅσο γιὰ τὸν σινιὸρ Πισοκάτο, τὸν ἔπαφ' ὁ κακόμοιρο, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔφταιγε καθόλου.

«Μία οικογένεια καρβουνιαρῶν...» (Σελ. 33, στ. α'.)

Μὰ μόνο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ καθηγητοῦ δὲν ἦταν ἀρκετὴ. Ὁ πλεχτὸς φράχτης τοῦ ἵπποδρομίου βγήκε κι' ἔβαλαν μιά γεπὴ δρόμην πόρτα. Οἱ ἀνιὰρες βόλτες ξανάρχισαν κι' ἡ Ζίνα θυμόταν μὲ ἀναστεναγμοὺς τὸν τραλλὸ της καλπασμό μέσα στὸν ἡλιόλουστο κάμπο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια καὶ τὴ χλόη.

Ἰσχυρὸς ἀπὸ λίγες μέρες, τῆς παρουσίᾳσαν τὸ νέο καθηγητὴ. Ἦταν ἕνας Οὐγγρὸς μὲ χοντρά μουστάκια καὶ μὲ φωνὴ καμπανιστῆ.

Ἡ μικρὴ ξαναπεθύμησε τὸ γλυκομίλητο κι' εὐγενικὸν Ἰταλὸ, ποὺ τὸ μόνο ἐλάττωμά του ἦταν μιά υπερβολικὴ εὐπειθεὶα στὰ καπρίτσια της.

Τὸν εἶχαν διώξει, — μὰ ποῖος ἔφταιγε ;..

Ἐκτὸς αὐτοῦ, τώρα ἡ κυρία Ροζεμόντ εἶχε λάβει διαταγὴ νὰ παρευρί-

σκεται στὰ μαθήματα. Καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴν ἄκρη τοῦ ἵπποδρομίου, κι' ἡ Ζίνα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἐπενόησε νέο παιχνίδι :

Ὁρμούσε πάνω τὴν κυρία τῆς τιμῆς καὶ δὲν ἔστριβε τ' ἄλλογ' της παρὰ μόνο σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων. Καὶ τῆς κυρίας Ροζεμόντ ἔκοβε τὸ αἶμα !

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἦταν σκληρὸ καὶ ἄκρετο. Μὰ κανεὶς δὲν εἶχε διδάξει τὴ μικρὴ νὰ περιορίσῃ τὸν ἐγωισμό της καὶ νὰ κρατῇ τὸ σεβασμὸ ποὺ χρωστοῦσε στοὺς μεγαλύτερους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κακὸ συναπάντημα

Κάπου-κάπου, ἡ Ζίνα ἐπιθυμοῦσε μιά ζωὴ ἁπλὴ καὶ, βλέποντας τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ζήλους τὴν ξεννοιασίαν τους καὶ τὴν ἀφέλεια ποὺ δὲν τὴ δέσμευσε καμμιά ἐθιμοτυπία.

Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ μὴν ἱκανοποιήσῃ τίς ἐπιθυμίας της. Ὁ γιὰτρὸς ἐούστησε γυμναστικὴ γενικὴ, καὶ ἰδιαίτερος μακρυνὸς περιπάτους.

Ὁ ἀντιβασιλιάς λοιπὸν ἔδωκε διαταγὴ νὰ θιγαῖν ἡ Ζίνα καθε μέρα μὲ τίς φιλενάδες της καὶ νὰ ξεμουδιάσῃ στοὺς ἀγρούς, μὲ τὴν ἐπίβλεψη πάντα τῆς κυρίας Ροζεμόντ.

Μιά μέρα βγήκαν κι' αἱ τέσσερις γιὰ νὰ περπατήσουν σὲ δρόμους ἐξοχικούς.

Ἡ ἀνοιξὴ στόλιζε μὲ ἄγρια ρόδα τοὺς φράχτες τοῦ δρόμου. Ὁ ἀέρας εἶχε μιάν ἐξαιρετὴ γλύκα καὶ τὰ πουλιά κελαδοῦσαν στὰ κλαδιά.

Μαθυσμένες ἀπὸ ἥλιο κι' ἀέρας, αἱ μικρὲς ἔτρεχαν σὰν πουλάκια.

Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πολλὰ χιλιόμετρα ἀπ' τὸ παλάτι. Ἡ κυρία Ροζεμόντ δὲν ἐμῆλλωνε, μ' ὅλο ποὺ ἔτρεμε καθὼς τίς ἔβλεπε νὰ τρέχουν μὲ τέτοια τρέλλα. Ἡ ἐθιμοτυπία κι' ἡ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια δὲν εἶχαν ἐδῶ καμμιά θέση.

Ξαφνικὰ ἡ Ζινέττα πετάχτηκε ἀπὸ ἕνα θάμνο, ὅπου ἦταν κρυμμένη, κρατώντας ἕνα εἶδημα : μιά φωλιά.

Μὲ τὸ δάχτυλό της χεῖλη, ἔδειχνε στὶς φίλες της τὴ μικρὴ κατοικία, πλεγμένη μὲ ἄχρεα καὶ ποδπούλα, ὅπου κοιμώνταν τρια-τέσσερα πουλάκια.

Μόλις εἶχαν βγῇ ἀπ' τ' ἀγὸ τους καὶ ἦταν στριμωγμένα τὸνο κοντὰ στ' ἄλλο, μὲ τὰ λεπτὰ σωματάκια τους, ποὺ τὰ σκέπαζε δὴ καὶ λίγος χυνοῦδι.

— Ἀχ, φιδόριτε ἡ Μίλλο, τί χαριτωμένα ποῦναι ! Νὰ τὰ πάρουμε !

Ἰσως οἱ γονεῖς τοὺς θάχουν χαθῇ ὅλ' τ' ἀνορθέψουμε στὴ φωλιτσα τους. — Μὲ τὸ μπαμπερὸν ; εἶπε κοροϊδευτικὰ ἡ Κάρολα.

Γέλασαν λιγάκι δυνατὰ καὶ τὰ πουλάκια ξύπνησαν : Δίχως νὰ σηκώσουν τὰ βλέφαρα, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, ἀνοίγοντας τὰ στόματά τους.

Ἡ κυρία τῆς τιμῆς μῆλκε στὴ μέση. — Ἀκούστε με δῶ ! εἶπε. Ἄν τὰ χωρίσετε ἀπ' τὴ μανούλα τους, θὰ πεθάνουν. Βάλτε πάλι τὴ φωλιά στὸ κλαδί της. Ἡ μανούλα τους θάναί τῶρα ἀπελπισμένη ποὺ δὲ βρῆκε τὰ μικρά της.

Τὰ κορίτσια ἄκουσαν αὐτὴ τὴ συμβουλὴ. Ἐβάλαν πάλι τὴ φωλιά στὴ θέσῃ της καὶ σχεδὸν ἀμέσως φάνηκε ἡ μητέρα. Κρατοῦσε στὴ μύτη της ἕνα ἐντομο. Δίστασε μιά στιγμὴ καθὼς εἶδε τὰ κορίτσια, νομίζοντας πὼς θὰ τῆς ἔκαναν κακὸ.

Μὰ ἡ μητρικὴ στοργὴ νίκησε τὸ φόβο : Πέταξε θαρρετὰ στὴ φωλιά της καὶ ρίχνοντας ἀνήσυχτα βλέμματα στὰ κορίτσια, ἔκοψε κομματάκια τὸ θῆραμά της κι' ἔχωσε ἀπὸ ἕνα στὰ στοματάκια ποὺ ἦταν ἀνοιγμένα μπροστά της.

Τὴ χαριτωμένη μητέρα καὶ γεμάτη στοργὴ ! Οἱ τρεῖς φίλες ντράπηκαν γιὰ τοὺς πέρασες ἀπ' τὸ νοῦ νὰ τῆς στερήσουν τὰ παιδιὰ της.

Ὡστόσο ἐξακολούθησαν τὸν περιπατό τους, ἀφίνοντας ἡσυχίαν τὴ φτερωτὴ οἰκογένειά μέσα στοὺς ἀνθισμένους θάμνους.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ

Τὴν ἐκκλησοῦλα τὴ μικρὴ, πονετικὰ ποῦχε γνωρίσει κάθε μας μέρα θλιβερῇ, τὴν ἐκκλησοῦλα τὴ μικρὴ τὴν ἔχουν τώρα πιά γκρεμίσει !

Δίχως πολὺχρῶμα γυαλιὰ καὶ χρυσοστολιστές κολόνες, παρηγοριάς ἦταν φωλιά μὲ τὰ καντήλια τὰ παλιὰ μπροστὰ στὶς γνώριμες εἰκόνες.

Κι' ἀξέχαστη εἶναι ἡ ταπεινὴ καὶ φτωχικὴ τῆς καμπανούλα, ποὺ μᾶς καλοῦσεν ὀρθρινὴ μὲ τὴ λεπτὴ της τῆ φωνὴ στὴ γκρεμισμένη πιά ἐκκλησοῦλα.

Μὰ μιά ἐκκλησιὰ τῶρα λαμπρὴ στὴν ἴδια θέσῃ ἔχουμε χτίσει ποὺ μοιάζει σὰ νὰ καρετρεῖ, ὅλη χρυσάφι καὶ κερί, νὰ εὐδὲ ὁ παπὰς νὰ λειτουργήσῃ.

Ἐχει πολὺχρῶμα γυαλιὰ καὶ πολυέλαιους στὴ μέση, — μὰ δὲν ξεχνοῦμε τὴν παλιὰ, παρηγοριὰ ποῦταν φωλιά κι' ὅλους μας τόσο εἶχε πονέσει !

Μ. Δ. Σ.

ΤΟ ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ

Ἦταν ἕνα μεγάλο ἄσπρο μαντρόσκυλο, μὲ μιά δλόμαυρη βούλα στὸ λαιμὸ καὶ δυὸ δλόμαυρες πάλι γραμμές στὴ ράχη. Ὅλη τὴν ὥρα, μέρα καὶ νύχτα, καθισμένο μπροστὰ στὴν ἀδόλορτα τοῦ χωριότικου σπιτιοῦ, ἡ ἀνεχασμένο πάνω στὴ μάντρα, ἡ γυρίζοντας τεμπέλικα στὸ δημόσιο δρόμο, γεμάτον ἄσπρη σκόνην ἀποπνιχτικὴ, ἀλυχτοῦσε δυνατὰ, ἀκατάπαυτα. Πότε μὲ θυμὸ, πότε μὲ μιάν ἀπέραντη λύπη, σὰ νὰ πονοῦσε ἕνα πόνο δυνατὸ, καὶ πότε ἔξαλλα, ἐνθουσιασμένα, σὰ νὰ τοῦ τύχαινε μιά μεγάλη χαρὰ. Τὰ κοκκόρια κι' οἱ κόττες δὲν τὸ πλησίαζαν ποτέ. Μάκραναν ὅσο μπορούσαν, κρατημένα ἀπὸ φόβο ἀνίκητο. Μιά μαύρη κατοικία, ποὺ ἔμεινε δεμένη κοντὰ στὴν ἀδόλορτα, φοβισμένη μαζεῦστανε κι' αὐτὴ. Μόνο ἕνας ἀστεῖος γαῖδαρος, μὲ μεγάλη χωρὶς ἔκφραση μάτια, γεμάτος ἐγκατέρηση κι' ὁπομονή, μασοῦσε τὸ χορτάρι τοῦ ἑκεί κάπου μὲ στωικὴ ἀταραξία καὶ μὲ ἀπάθεια ὑποδειγματικὴ.

Τὸ μεγάλο μαντρόσκυλο τὸ φοβόμουν πολὺ. Ὅταν κατέβαινα κατὰ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο πρὸς τὸ σταθμὸ, γιὰ νὰ πάρω τὸ τραῖνο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μακρινὸ προάστειο στὴν πόλη, ἕνας φόβος ἔλυνε τὰ γόνατά μου καὶ μιά ἀνεξήγητη θλίψη μοῦ ἔφριγγε τὴν καρδιά. Ἦθελα δὲν ἦθελα, ἔπρεπε νὰ περάσω μπρὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο μαντρόσκυλο, ποὺ θὰ στεκόταν μπρὸς στὴν ἀδόλορτα, ἡ θὰ ἦταν ἀνεχασμένο πάνω στὴ μάντρα, ἡ θὰ γύριζε τεμπέλικα στὸ δρόμο, μὰ θὰ γάδιζε, θὰ γάδιζε πάντα. Τρόπος κανέναν γιὰ νὰ ξεφεύγῃ τὴ δοκιμασία αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε. Ἐκτὸς ἂν ἦθελα, ἀποφεύγοντας τὸ πέραςμα ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο, νὰ πλανηθῶ μέσ' σὰ ξένα χωράφια καὶ νὰ παλεψῶ μέσ' τίς χαράδρες, ποὺ μοῦ ἔτρεναν τὴ νύχτα παγίδες κακῆς. Στὸ τέλος κατάντησα νὰ μισῶ, μὲ μιά δοναμητὴ ποὺ δὲ φανταζόμουν ποτὲ μὲ πὼς εἶχα, τὸ ἄγριο ζῷο μὲ τὰ θυμωμένα μάτια... Πόσο φορὲς δὲν παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ πάθαινε κάτ', νὰ μὴ μπορούσε νὰ κινήθῃ, νὰ μὴ μπορούσε νὰ γαυγίσει ἔτσι ἀπαίσια, δυνατὰ, γοερά. Μόνο τὰ βράδια ποὺ περνοῦσα συνοδευόμενος ἀπὸ κάποιον δικό μου, ἀπὸ τὴν μητέρα μου ἢ ἀπὸ τὴν θεία μου, ἤμουν ἡσυχες, δὲ δοκίμαζα κανένα φόβο καὶ καμμιά συγκίνηση. Μὰ καὶ πάλι δὲν εἶχα τὴ δοναμητὴ νὰ κοιτάξω τὸ μεγάλο μαντρόσκυλο κατὰμουτρα, νὰ τὸ περιπαίξω μὲ τὴ ματιὰ, νὰ ἐκδηλώσω μιά χαίρεκακία δικαιοῦτα καὶ συχωρετῇ. Δὲ διαζόμουν ὅμως καὶ νὰ περάσω. Εἶχα

μπροστὰ μου τὸ φουστάνι τῆς μαμᾶς μου ἢ τῆς θείας μου, ὀχρωνόμουν πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ βάδιζα μὲ ἡρεμὸ βῆμα, κανονικὸ. Τὸ μαντρόσκυλο γάδιζε πάντα. Μὰ δὲν ἔκανε καμμιάν ἀπόπειρα νὰ μοῦ ριχτεῖ, δὲν ἐξεδήλωνε καμμιάν ἄγρια πρόθεση. Ἡ μαμά μου, ἡ θεία μου, ὁ μπαμπὰς μου τὸ γνῶριζαν, τὸ κοιτοῦσαν μὲ φιλικὸ, ἡσυχὸ βλέμμα, τὸ ἡσάχαζαν μὲ γλυκόλογα...

Ὡς ποὺ μιά μέρα τὸ μαντρόσκυλο, ἂν καὶ μὲ εἶδε νὰ περνώ μοναχὸς μου, οὔτε ἀλόχτησε, οὔτε ἐτοιμάστηκε νὰ μὲ κουνήσῃ. Συμμαζεμένο κοντὰ στὴν ἀδόλορτα, μὲ τὴν σὸρὰ μέσ' σὰ σκέλη καὶ τ' αὐτιά κατεβασμένα λυπητερά, ἐβλίσταε σιγά, σὰ νὰ παραπονιότανε μὲ μιά ἡρεμὴ λύπη, σὰ νὰ θρηνοῦσε μιά βαρὶὰ συμφορὰ, ἀποκαμωμένο, ἐξαντλημένο, ἀνίκανο νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ ζωηρότερον τρόπο τὸν πόνο του. Δὴ μέρους πρὶν, ἕνα κάρο τοῦ εἶχε σκατᾶσαι τὰ δυὸ τοῦ πόδια, τὰ πεισινά. Ἡ μουσικὴ μου εὐχὴ πραγματοποιήθηκε : Εἶχα γλυτώσει ἀπὸ ἕνα ἔχθρο. Καὶ ὅμως ! δὲν αἰσθάνθηκα οὔτε χαρὰ, οὔτε κἂν μιάν ἁπλὴ ἱκανοποίησι. Τὸ λυπημένο βλέμμα τοῦ ζώου μὲ τάραιζε. Ἡ φανερὴ του ἀδυναμία, ἡ ἐγκατέρηση ποὺ ἔδειχνε πρὸς τὴν ἐνάντια τύχη, τὸ οἰκτρὸ θέαμα τῶν κομματιασμένων ποδιῶν του, μὲ γέμισαν ἀπὸ μιά βαθιὰ, μιάν ἀσυγκράτητη μελγχολία. Καὶ τὸ βράδυ

ἐκεῖνο ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου περισσότερο ταραγμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ

Κάτου ἀπ' τὸ πεῦκο, ποὺ βοῦϊζαν τὰ κλαριά του σὰν ποτάμι κι' ἔτριζε τὸ κορμί του στὸν ἀέρα, βρῆκαν μιά καρδιά ποὺ εἶχε πεθάνει — μὰ δὲν μπορούσε νὰ λησιμονήσῃ.

Βελονιὲς μυριάδες, μικρὲς βελονιὲς σχηματίζαν ἀπάνω της τὸ περίπλοκο κέντημα τῶν πόνων, — ποὺ δὲν τὸ ζωγράφισαν ποτὲ χεῖρα φτωχῆς κόρης σὲ δαντέλλα μηδὲ τᾶστρα στὸν οὐρανό.

Κάτου ἀπὸ τὸ πεῦκο, ἡ πεθαμένη καρδιά ἐστέναιζε κι' ἔλεγε :

— Δὲν στεναίω ποὺ οἱ πληγές μου ἦταν μυριάδες, μόνο στεναίω ποὺ ἦταν τόσο μικρές, ποὺ ἦταν βελονιὲς. Ὁ ἄπρεπος λόγος, τὸ πλάγιο χτύπημα, τὸ βαμμένο χαμόγελο, τὸ μῖσος ποὺ ἔτρεμε πρὶν χτυπήσῃ, ἡ δαίλια ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐκέντησε, — αὐτὲς ἦταν οἱ πληγές μου. Πέθανε χωρὶς νὰ μὲ χτυπήσῃ ἕνα σπαθί. Τέλειωσε λίγο-λίγο, ἀπὸ κεντρί. Κι' ὅμως μὲ χτυποῦσε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, — αὐτὸ ποὺ δημιούργησε τὸν πόλεμο καὶ τὴν ἱστορία !

[Ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον «Πεῖσοι Ρυθμοί»]
ΖΑΧΑΡΙΑΣ Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Ρηνούλα μῆλκε στὴν ἀποθήκην ποὺ φύλαγαν τὰ κούτσουρα κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ-μέσα μιά σανίδα μὲ τέσσερις ρόδες καὶ μ' ἕνα σχοινί. Αὐτὸ ἦταν τὸ περίφημο ἄμαξί της. Ἐκάθησε ἀπάνω κι' εἶπε στὸ φίλο της.

— Πιάσε τὸ σχοινὶ καὶ τράβα. Εὖς τώρα εἶσαι τὸ ἄλογο. Μπορεῖς ;

Ὁ Τοτός ἔπιασε τὸ σχοινὶ κι' ἐπράβησε μ' ὅλη του τὴ δύναμιν.

Ἀλλὰ ἔν' ἀπὸ τὰ δυὸ : ἡ ἡ κυρία Ρηνούλα ἦταν πάρα πολὺ βαρειά, ἡ δὲ κύρος Τοτός πάρα πολὺ αδύνατος. Γιατὶ μ' ὅλες της τίς ρόδες, ἡ σανίδα δὲν κύλησε καθόλου, δὲν κουνήθηκε οὔτε βῆμα.

— Μπα, μπα, μπα ! φώναξε ἡ μικρὴ χωριατοπούλα. Τί ἀγόρι εἶσαι σέ, παιδί μου ; Οὐτ' αὐτὸ τὸ ἄμαξάκι δὲν μπορεῖς νὰ τραβήξῃς ; Ἐλα, κάθησε σύ, νὰ σοῦ κάνω τᾶλογο ἐγώ.

Κι' ὁ Τοτός ἐκάθησε ἀπάνω στὴ σανίδα μὲ τίς ρόδες κι' ἡ Ρηνούλα ἔπιασε τὸ σχοινί.

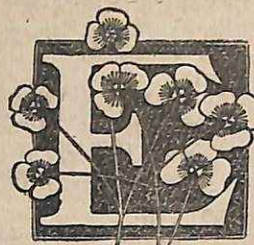
Ἀλλὰ τί ἔγινε παρακάτω, θὰ σὰς τὸ πῶ τὴν ἄλλη φορὰ.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,
ΧΩ μιά πρωτο-
χρονοιάτικη ἀνά-
μνηση ὄχι καὶ
πολὺ μακροσμέ-
νη: Τὰ δυὸ κο-
ρίτσια μου ἦταν
τότε τόσο μι-
κρά, ὥστε πλά-
γιαζαν μόλις ἐ-

νύχτωνε καὶ ξυπνοῦσαν μόλις ξημέ-
ρωνε...Κάποια παραμονὴ Πρωτοχρο-
νιας, εἶχα πᾶνι μὲ τὴ γυναῖκα μου
στοῦ Σουρῆ, ὅπου μαζευόνταν ὅλοι οἱ
λόγιοι τῶν Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ κόψουν
τὴν πῆττα καὶ νὰ παίξουν γιὰ τὸ κα-
λό...Χωρὶς τὰ τὸ καταλάβουμε, ξημε-
ρωθήκαμε στὸ φιλολογικὸ ἐκεῖνο σα-
λόνι. Ὅταν γυρίσαμε στὸ σπίτι, ἀπὸ
τὸν Ὑμηττὸ πρόβαινε ὁ ἥλιος. Τὰ
κορίτσια, φυσικά, εἶχαν ξυπνήσει. Γιὰ νὰ
μποῦμε σὴν κάμαρά μας, ἔπρεπε νὰ
περάσουμε ἀπὸ τὴ δική τους. Καὶ μᾶς
εἶδαν...μᾶς εἶδαν, μὲ τὰ καλά μας, νὰ
ἐρχόμαστε ἀπέξω, πρωτ-πρωτῖ, γιὰ νὰ
κοιμηθοῦμε! Γούρλωσαν τὰ ματάκια
τους, ἀνοιξαν τὰ στοματάκια τους,
κι' ἡ πιὸ μικρὴ εἶπε:

—Μπᾶ! ἔτσι γρηγορὰ βγήκε σή-
μερα ὁ ἥλιος!..

Καὶ πάλι τὸ βράδυ μᾶς ρώτησαν
μὲ προθυμία:

—Θὰ πᾶτε κι' ἀπόψε στοῦ Σουρῆ;

—Ὁχι ἀπόψε.

—Κοῖμα!

—Καὶ γιὰ τί θέλατε νὰ πᾶμε;

—Γιὰ νὰ ξημερώσῃ πάλι γρη-
γορὰ!

Καταλάβατε δηλαδὴ; Οἱ μικρούλες,
μπροστὰ στὸ ἀσυνήθιστο, ἐνόμισαν πὼς
ἐκείνη τὴ νύχτα εἶχε γίνει θαῦμα: πὼς
ὁ ἥλιος εἶχε βγῆ νωρίτερα, ἐπειδὴ ἐ-
μεῖς εἴχαμε πᾶνι στοῦ Σουρῆ! Ἐτσι
συσχέτισε τὰ πράγματα, τὸ μυαλουδά-
κι τους καὶ μιά τέτοια πλάνη γεννή-
θηκε στὸ νοῦ τους. Φαντάζεσθε πό-
σο γελίσαμε ὅπως πάντα γελοῦμε, —
μὲ τὴς ἀπρόοπτες αὐτὲς πλάνες τῶν
παιδιῶν, μὲ τὰ «παιδιὰ πνεύματα»...
Κι' ὅμως, συλλογίσθηκα πολλὰ φο-
ρὲς ἐγὼ, σὲ πόσες πλάνες δὲν βοισκό-
μαστε κι' ἐμεῖς οἱ μεγάλοι! Πόσα
πράγματα δὲν τὰ πιστεύουμε γι' ἀλη-
θινά, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ τόσα ὁμορφα
πρόγματα! —Νά, π.: γι' ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα: τὰ μικρά μου κορίτσια ἐνό-
μιζαν πὼς ὁ ἥλιος βγήκε τὴ νύχτα,
κι' ἐμεῖς, οἱ μεγάλοι, ἐνομιζάμε πὼς
ἦταν...Πρωτοχρονοιά. Πὼς ἡ ἡμέρα
δηλαδὴ ἐκείνη εἶχε πραγματικῶς κἀνι
τὸ ἐξαιρετικόν: πὼς ὁ ἥμιος τῆς αὐγῆς
τῆς ἐφώτιζε ἕναν καινούριον χρόνον

ποὺ γεννιόταν καὶ πὼς τὰ περασμένα
μεσάνυχτα, ὁ παλιὸς κορηνίστηκε
σὴν ἄβυσσο κι' ἐχάθη!..

Αὐτὸ νομίζουμε κάθε φορὰ, τὴ
νύχτα τῆς 31 τοῦ Δεκεμβρίου πρὸς τὴν
1 τοῦ Γεννάρη. Καὶ μόνο γιὰ τὸ πᾶν
στενόμενοι ὅλοι καὶ κάνουμε σὰ νᾶταν
ἀλήθεια, μόνο γι' αὐτὸ δὲν εἶναι...
«παιδικὸ πνεῦμα». Εἶδεμῖ, ἂν τὸ ἐ-
ξετάσετε καλά, θὰ ἰδῆτε πὼς δὲν δια-
φέρει καθόλου ἀπὸ πλάνη μικροῦ
παιδιοῦ. Πήραμε, κατὰ συνθήκη, μιά
ἡμέρα ὁποιαδήποτε, κι' εἵπαμε: «Ἀπ'—
αὐτὴ ἀρχίζει ὁ Χρόνος». Ἄλλοτε ἦ-
ταν ἡ 1 τοῦ Σεπτεμβρίου, τώρα εἶναι
ἡ 1 τοῦ Γεννάρη· ὅσοι ἀπὸ μερι-
κούς αἰῶνες μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ 1 τοῦ
Μάρτη. Κάθε ἡμέρα, βλέπετε, μπο-
ρεῖ μιά χαρὰ νὰ γίνῃ Πρωτοχρονοιά,
ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν καὶ νὰ συμφω-
νήσουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐνα μόνο εἶναι τὸ βέβαιο: ὅτι
μιά δολόκληρη στροφὴ τῆς Γῆς γύρω
στὸν ἥλιο κάνει ἕνα χρόνον μὲ τὴς
τέσσερες ἐποχές. Εἶδεμῖ πότε ἀρχίζει
καὶ πότε τελειώνει, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ
κανεὶς! Γιατὶ οὔτε ἀρχὴ πραγματι-
κῶς ὑπάρχει, οὔτε τέλος. Ἡ μιά στρο-
φὴ διαδέχεται τὴν ἄλλη ἀκατάπαυστα.
Οὔτε στιγμὴ δὲν στέκεται ἡ Γῆ. Οὔτε
Περσὶ δυὸ φορὲς ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος
τοῦ Ἀπείρου. Γιατὶ κι' ὁ ἥλιος, τὸ
κέντρο τοῦ συστήματός μας, τρέχει
κι' αὐτὸς, φεύγει, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς
πλανῆτες ποὺ τὸν περιγυρίζουν.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἔχουμε μιά ἡ-
μέρα γιὰ Πρωτοχρονοιά. Κι' ὁρίσαμε
τὴν 1 τοῦ Γεννάρη. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ
ὄχι μόνο δὲν εἶναι πραγματικῶς ἡ
ἀρχὴ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἴσως οὔτε ἡ
πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ καθιερωθῇ.
Κόβει ἄξαφνα τὸ χειμῶνα στὰ δυὸ
κι' ἀφίνει τὸν μισὸ τοῦ περασμένου
χρόνου! Γι' αὐτὸ πολλοὶ νομίζουν
πὼς καταλληλότερη γιὰ Πρωτοχρονοιά
θάταν ἡ ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει ἡ Ἀνοιξή
ἢ τουλάχιστον τὸ Φθινόπωρον: ἡ
ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα ἢ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ πολλὰ ἄλλα
πράγματα ποὺ ἔχουν καθιερωθῇ ἀπὸ
τοὺς ἀνθρώπους κι' ὄχι ἀπὸ τὴ φύση,
κατὰ συνθήκη. Ἡ καθιέρωση αὐτὴ
μᾶς κάνει νὰ τὰ πιστεύουμε γι' ἀλη-
θινά. Μουσικὲς, κάλαρτα, κανονίες,
βασιλόπητες, δῶρα, εὐχές, δὲνα μᾶς
κάνουν νὰ φανταζόμαστε ὅτι τὴν
1 τοῦ Γεννάρη μπαίνει καινούρι-
ος Χρόνος, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ
ἐρχεται νὰ μείνῃ μαζί μας δώδεκα μῆ-
νες. Ἀλλὰ τί κάνουμε; Εἶναι μιά ἀπὸ
τὴς ὁμορφες ἐκείνες πλάνες ποὺ δὲν
βιάζονται: Ὅ, τι κάνουμε σήμερα, θὰ
τὸ κάναμε μὲν ἄλλῃ μέρα τοῦ χρό-
νου καὶ θάταν τὸ ἴδιο. Λοιπόν...εἴτε
χρισμένο τὸ 1923!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδη-
μαϊκοῦ JULES SANDEAU]

Δ'. (Συνέχεια)

«Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, ξημέρωσε ὁ
θεὸς τὴν ἡμέρα κι' ὁ Στέφανος τὰ
ἴδια. Κι' ὅμως ἔλπιζα πὼς θὰ τὸν ὠ-
φελοῦσε ὁ ὕπνος καὶ θὰ τοῦ περνοῦσε
ἡ ἀδιαθεσία. Μὰ καὶ τὸ ἐξυλογημένο ἐ-
κείνο ξενοδοχεῖο μήπως ἦταν πρᾶμ-
μα! Τὸ παλάτι, θὰ ἔλεγες, τῆς Με-
λαγχολίας; Σὰ νὰ ἦταν φτιασμένο ἐ-
πίτηδες νὰ βαραίνῃ τὴν καρδιά κι' ὄχι
νὰ τὴν ἀνοίγῃ. Μὰ καὶ τὸ Ροσθερνάρδο
ὅλο δὲν ἔχει τίποτ' ἀξιοπερίεργο παρὰ
μόνο τὴν κρεμαστὴ γέφυρα. Ἀ' ἡ
θεία, τὴ βλέπει κανεὶς καὶ θαυμάζει
τί εἶναι ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου! Ἀλλὰ τί
τὸ θές! Ὁ Στέφανος δὲν ἔξω καλὰ-
καλὰ ἂν καταδέχθηκε νὰ γυρίσῃ νὰ
τὴν ἰδῇ. Τοῦ εἶπα ἂν θέλῃ νὰ περπα-
τήσουμε, νὰ περπατήσουμε, ἀλλ' αὐ-
τὸς κἀπὼς σὲ μιά πέτρα συλλογισμέ-
νος χωρὶς μιλιὰ. Σὲ λίγο τὸν ρώτησα:

«—Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ, Στέφανε; Θέ-

λεις νὰ γυρίσουμε στὸ Πουλίγγ;

«Ἐνόμενι πὼς θὰ πηδοῦσε ἀπ' τὴ
χαρὰ τὸ, μὰ οὔτε σάλεψε ἀπὸ τὴ θέ-
ση του. Το καίμενο κι' αὐτὸ δὲν ἤξερε
τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας του. Τὸ ἐ-
παθε ἀπαράλλαχτα σὰν τὰ λουλούδια
ποὺ τὰ μεταφρετοῦν ἔς ἄλλον τόπον
καὶ μαρμαίνονται χωρὶς νὰ ἔξερουν γιὰ-
τί... Μὰ νὰ σοῦ πῶ, κι' ἐγὼ δὲν ἤ-
ξερα τί νὰ ὑποθέσω.

«Ἄς γυρίσουμε λοιπόν!

«Ὡς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ Στέ-
φανος τὰ ἴδια. Ἀλλὰ καθὼς πλησιό-
ζαμε σὴν παραλία καὶ μᾶς φύσησε
πάλι τὸ θαλασσινὸ ἀεράκι, στὴ στιγ-
μὴ φάνηκε σὰ νὰ ἐξπνῆσε ἀπὸ βαθὺ
ὕπνο. Σὲ λίγο πᾶνι ποὺ ἀκούσθηκε κι'
ὁ κρότος τῶν κυμάτων σὰ μιά εὐχά-
ριστη μουσική, ἡ ὄψη τοῦ Στέφανου
ἄλλεξε, ἔφτιασε. Καὶ νὰ ἄξαφνα, ἀ-
νάμεσ' ἀπὸ ἕνα σχιζτὸ βράχο, προ-
βάλλει μακριὰ στὸν ὀρίζοντα μιά πρά-
σινη γραμμὴ. Καθὼς τὴν εἶδε, ὁ Στέ-
φανος ἔγεινε ἄλλος ἐξάλλου, ζωντά-
νεψε, καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη ἐφώνασε:

«—Νὰ ἡ θάλασσα!.. νὰ τη!..

«Ὅταν φθάσαμε τέλος στὸ χωριὸ
μας, ὁ ἥλιος εἶχε δώσει πρὸ πολλοῦ.
Μὰ ὁ Στέφανος, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγ-
μὴ, πηδᾷ ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ μιά καὶ
δυὸ τρέχει σὴν ἀκρογιαλιά. Ποῦ νὰ
τὸν κρατήσω! Κι' ὅταν σὲ λίγο πῆ-
γα νὰ τὸν πάρω, τὸν εἶδα νὰ κάθε-
ται ἀπάνω ἔς ἕνα βράχον καὶ νὰ βλέπῃ
τὴ θάλασσα, τὴ θάλασσά του, τὴν ἀ-
γαπημένην του φιληνάδα, χωρὶς νὰ
τοῦ κἀνῃ καρδιά νὰ ἐσκολλήσῃ τὰ μά-
τια του ἀπὸ πάνω της! Εἶδα κι' ἐπαθα
ὥς νὰ τὸν ξεκολλήσω ἐγὼ ἀπὸ κείνο
τὸ βράχον...Ἐ, πὼς σοῦ φαίνεται;

«Σήμερα τὸ πρωτῖ, μόλις σηκώθη-
κε, ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι! Τώρα ἀ-
κούω τὴ φωνή του. Παίξει, κάτω στὸ
λιμάνι, μὲ τὰ χωριατόπουλα. Πανα-
γιά μου! σὲ τί χάλε θὰ μοῦ φέρῃ τὸ
πανταλονάκι του!

10 Σεπτεμβρίου 1854

«Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ χωρι-
σμό σου. Πρέπει νὰ φύγω, θέλω νὰ
φύγω ἀπὸ δῶ. Μὰ πάλι πὼς νὰ φύγω;..
Τόσο καλὰ εἶναι δῶ ὁ Στέφανος μᾶς!
κι' ὁ καιρὸς εἶναι ἀκόμα λαμπρός.
Ποῦ νὰ ἐρῶ τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀπο-
σάσω ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτὸ ὅπου ζῇ

τόσο εὐχάριστα κι' ὅπου ἡ
θάλασσα κι' ἡ ἀκρογιαλιά λές
καὶ τὸν ἀναγνωρίζουν σὰ μι-
κρὸ βασιλιά τους; Πὼς νὰ
ποφασίσω νὰ κόψω τόσου;
δεσμούς; Γιατὶ τώρα πᾶ δὲν
εἶναι ζήτημα γυρισμοῦ, εἶναι
ζήτημα χωρισμοῦ. Μόλις τοῦ
κάνω λόγο καὶ τὸ προσωπάκι
του συννεφιάζει καὶ τὰ μα-
τάκια του βουρκώνουν. Μόνο
σύ, ἀγαπητέ μου, θὰ μποροῦ-
σες νὰ μὲ διδάξῃς ἀπ' αὐτὸ
τὸ λαβύρινθο. Ἀποφάσισε
κι' ἔλα, σὰν πατέρας ποὺ εἶ-
σαι, καὶ θὰ σὰκούσῃ, τί θὰ
κάμῃ! Πετάξου μιά στιγμὴ
νὰρπάξῃς τὴ γυναῖκα σου καὶ
τὸ γιό σου. Ὁ Στέφανος, ἔξ-
ερεις, σὲ λατρεύει. Τίποτα,
οὔτε ὁ Ὁλεάνος, δὲν κατόρ-
θωσε νὰ σοῦ πάρῃ τὴ θέση
ποὺ ἔχεις σὴν καρδιά του.
Ἡ μεγάλη χαρὰ ποὺ θὰ
αἰσθανθῇ ὅταν θὰ σὲ ἰδῇ, θὰ
τὸν ἡμερώσῃ καὶ δὲν θὰ θε-
λήσῃ νάντισταθῇ, ὅταν πῆς
εὐὸ ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε.

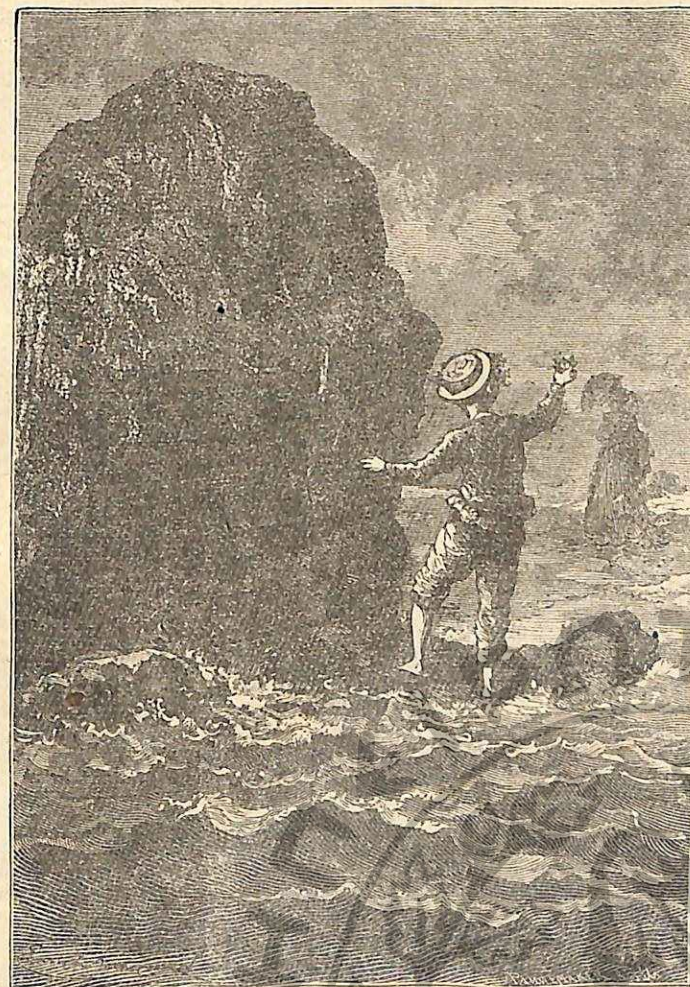
«Κοίταξε νὰ κατορθώσῃς
νὰ εἶσαι δῶ ὡς τὸ τέλος τοῦ
μηνός. Κι' ἂν ἀκόμα εἶναι
φόβος νὰ πάθουν λίγο τὰ συμ-
φέροντά μας, ἄς πάθουν, δὲν
πειράζει· ὕγια νάχουμε κι'
ὅλα διορθώνονται. Ὅταν θὰ
γυρίζουμε σὴν πρωτεύουσα,
νὰ πᾶμε ἀργά-ἀργά ἀπὸ τοὺς καλότε-
ρους δρόμους» κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ δια-
σκεδάση τοῦ ταξιδιοῦ, τὰ ὠραία πράγ-
ματα ποὺ θὰ ἰδῇ καὶ μάλιστα ἡ πα-
ρουσία σου, θὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάσῃ
τὴ θάλασσά του. Γιατὶ, καθὼς ἔρρεις,
ἡ αὐτὴ τὴν ἡλικία, κανένα πάθος δὲν
ριζοβολεῖ.

«Ὁλα καλά, ἀγαπητέ μου, μὰ δὲν
μοῦ λές, ἀπὸ φθάρους στὸ σπῆτι
μας, τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ καίμενο, ποὺ
συνήθισε νὰ νανπνέῃ καθαρὸν ἀέρα καὶ
νὰ βλέπῃ μπροστὰ του μὴν ἀπέραντη
ἐκταση; Τί θὰ γίνῃ, ὅταν θὰ κλεισθῇ
πάλι στὸ κλουβί, τὸ ἐλεῦθερο θαλασ-
σοπούλι μας;..»

Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ γράμματος ἦταν
ζωγραφισμένο ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἤθελε
νὰ παραστήσῃ τάχα πλοῖο μὲ ἀνοιχτά
πανιά, ἔτοιμο νὰ φύγῃ. Κάτω ἀπ' αὐτὴ
τὴ ζωγραφιά, ὁ Στέφανος ἔγραψε λί-
γες σειρὲς ὀρθοσκαλισμάτων, ποὺ κα-
νένας ἄλλος δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ
διαβάτῃ. Ὁ πατέρας του ὅμως τὰ διά-
βασε μιά χαρά. «Ὅλοι οἱ πατέρες κι'
ὅλες οἱ μητέρες ἔχουν αὐτὴ τὴν εὐ-
κολία!

Καὶ νὰ τί ἔγραψε ὁ Στέφανος στὸν
πατέρα του:

«Ἀγαπητέ μου μπαμπά,

«Ἐπίασα ἕναν κάβουρα!» (Σελ. 37, στ. 6.)

«Σ' ἀγαπῶ πολὺ πολὺ. Πὼς ἤθελα
νὰ ἔρθῃς ἐδῶ νὰ μείνῃς μαζί μας!
Ἦθελα ἀκόμη νὰ μὴ μῆσα στὴ θά-
λασσα, μὰ ἡ μαμὰ δὲν μὴφίει. Ὁλη-
μέρα γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἐργά-
ζομαι φοβερά. Σαγμὴ δὲν κάθουμαι
ἀργός. Χθὲς μάλιστα ἔπιασα ἕναν κά-
βουρα σὲ μιά τρύπα ἐνὸς βράχου. Ἐγὼ
νὰ σοῦ πῶ ἕνα σωρὸ πράγματα, ἀλλὰ
δὲν προφθαίνω, γιὰ τὴ θὰ κλείσῃ τὸ τα-
χυδρομεῖο.

«Σὲ γλουκοφιῶ — ὁ Στέφανός σου.»
«Γ. Γ. Ἐγὼ τὸ ζωγράφισα τὸ κα-
ραβάκι!»

Ἐτσι εἶναι πλασμένη ἡ ἀνθρώπινη
καρδιά: ὅσα κι' ἂν πάθῃ, ὅσα κι' ἂν

χάσῃ προσφιλέστατα, δὲν καταβάλλε-
ται, δὲν μαραινεται, ἀλλὰ ἔχει τὴ δύ-
ναμη νὰ ἀναλαμβάνῃ σιγὰ-σιγὰ, νὰ ζωο-
γονητῇ καὶ νὰ ἐνανδωθεί τὴ χαρὰ.
Τὰ πένθιμα χρώματα ξεθωριάζουν καὶ
οὐδυνονται· ἡ φοβερὴ ὄψη τῶν πραγ-
μάτων γίνεται ἡμερώτερη· ἡ χλόη
πρασινίζει πάλιν στοὺς τάφους κι' ἡ
ζωὴ ξανανθίζει πάλιν στὸ θάνατο. Ὁ
Πανάγαθος ἔτσι θέλησε νὰ γίνεταί γιὰ
τὴν παρηγοριὰ τῶν πλασμάτων του.

Κι' ἡ κορ' Αἰρήνη λοιπὸν ἐμελλε
νὰ ἐνωθῇ πάλι μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ
μὴ ἐνναχῇ ποτὲ. Τὰ θάσανά
τοὺς ἐπλησίαζαν νὰ τελειώσουν
κι' ἡ εὐτυχία ἐξανάρχισε νὰ χα-
μαίνετ' ἐς αὐτὴ τὴν οἰκογένεια,
ποὺ τὴν εἶχε κατακραυώνσει
ἡ δυστυχία.

Ὁ κ. Γεώργιος, ὁ πατέρας
τοῦ Στέφανου, τακτοποιεῖς τὰ
πράγματά του κι' ἐτοιμαζόταν
νὰ πᾶν νάνταμῶση τοὺς ἀγα-
πημένους του. Τίποτ' ἄλλο δὲν
ἔμενε, παρὰ νὰ προσδιορίσῃ καὶ
νὰ τοὺς γράψῃ τὴν ἡμέρα ποὺ
θὰ ἐφθάνε. Ἡ γυναῖκα του τὸν
περίμενε, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα
νὰ τὸν ξαναἰδῇ, γιὰ νὰ τοῦ δεῖ-
ξῃ μὲ χαρὰ καὶ καμάρι τὸ γιό
του ὁγέστατο, εὐρωστο, ροδο-
κόκκινο, μ' ὅλες τὴς γάρες καὶ
τὴς ὁμορφιὰς τῆς παιδικῆς ἡ-
λικίας.

Ποῦ νὰ φανταζόταν τίς νέες
συμφερὲς ποὺ τὴ φοβέριζαν!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Μεγάλο τόλμημα

Ἐφθόσαμε στίς 15 τοῦ Σε-
πτεμβρίου.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὰπομε-
ριμερο, τὸ χωριὸ φαίνετο ἔ-
ρημον κι' ἀπαρτῆμένο. Ἀν ἦ-
ταν κανεὶς ἐκεῖ, θὰ ἐνόμιζε
τὼς ὅλ' ἡ ζωὴ εἶχε φύγει. Για-
τί οἱ κάτοικοι τοῦ ἦσαν ὅλοι
ἐξω: οἱ φαρμάδες στὴ θάλασσα,
οἱ ἐργάτες στίς ἀλυκές, οἱ γυ-
ναῖκες εἶχαν πᾶνι νὰ μαζέψουν
φύκια ἢ νὰ πιάσουν γαρίδες.
Στὸ χωριὸ δὲν ἔμεναν παρὰ μόνο τὰ
παιδιά, τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ ποὺ οἱ
γονεῖς τοὺς δὲν μπορούσαν νὰ τὰ πᾶ-
ρουν μαζί τους, —καμμιὰ δωδεκαριά
κουκουβέλα, ποὺ ἐπειδὴ ἔλειπαν οἱ
μεγάλοι, αὐτὰ ἦσαν ἀπόλυτοι κύριοι
τοῦ χωριοῦ.

Ἦταν ἀπὸ ἐπτὰ χρονῶν ὡς δέκα,
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γιό τοῦ καπετὰν Κουσιᾶ
ποὺ αὐτὸς εἶχε πατήσῃ τὰ δώδεκα.
Κι' ἐπειδὴ ἦταν ὁ μεγαλύτερος κι' εἶχε
ἀρκετὴ πείρα γιὰ τὴν ἡλικία του,
τοῦ εἶχαν πῇ νὰ προσέχῃ τὰλλα τὰ
μικρότερα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γε. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

[Λειψ. Έγκρ. 4]

Έμεις, ψυχή μου, μοναχοί
τὸ δρόμο θὰ τραβίμε
κι' ἂν σκοτεινὸς ὁ δρόμος μας,
γλυκεῖα φεγγαβολιά
θὰ τὸν φωτίζει, πὺν ἔμεις
οἱ ἴδιοι θὰ πετάμε
καὶ στὴ βαρεῖα τοῦ τῆ σιωπῆ
γλυκεῖα σου ἡ μιλιὰ,

σὰ μιὰ ἀρχή-τρα μουσική
γλυκύτατες θὰ χύνῃ
νότες, σονάτες πὺν θὰ μᾶς
γεμίζουνε χαρὰ,
τὸν πόνο καὶ τὴν πλήξη μας
γλυκὰ θὰ ν' ἀπαλύνῃ
καὶ θὰ τραβοῦμε πάντοτε
γιὰ μέρη μακρινά.

Καὶ θάνα ὁ δρόμος δύσκολος
βάτους ὅλος κι' ἀγκάθια
καὶ βαριοὺς πόνοὺς κάθε μας
βῆμα θὰ μῖς γεννᾷ
καὶ ἴσως νὰ κάνουμε, ψυχὴ,
στὸ πάτημά μας λάθια
κι' ὁ δρόμος πάλι στὴν ἀρχὴ
μπορεῖ νὰ μῖς γονῇ...

(1)

Έτσι ὁλοένα σέροντας
τὸ ἄρρωστο κορμὶ μας,
θὰ φτάνουμε σιγά σιγά
στὸ τέλος του, ψυχὴ,
καὶ τίποτε ἂν δὲν ἔχουμε
ἀπ' τὴν παλιὰν ὁρμὴ μας,
θὰ νὰ γεννιέται μέσα μας
νέας ὁρμῆς ἀρχή.

Ακούραστοι, ἀκατάβλητοι,
τ' ἄφραστα θὰ ζητοῦμε
καὶ θ' ἀνερπύνομε με μαζὺ
τὰντονε πὺν ψηλά
: ἔτσι, ψυχὴ, ὡς τᾶφραστα
ἔμεις θὰ ν' ἀνεβοῦμε
ὡς τὰ μεγάλα, τᾶπειρα,
τὰ θεῖα, τὰ φωτεινά!

Γάιος Ἀνθής

(1) Παραλείπονται δύο στροφές.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

[Λειψ. Έγκρ. 56]

Νύχτα, παραμονὴ Χριστουγεν-
νῶν. Στὸ σπίτι ὅλοι εἶχαν κοιμη-
θῇ. Μόνο ἐγώ, ἄρρωπος, ἀνήσυ-
χος, γύριζα στὸ κρεβάτι μου
μὲ τίς γαλάζιες κορδέλες, πὺν
πρώτῃ φορὰ μὲ φαινόταν ἔτσι
στενὸχορο... Γιατί τὸ πρωῒ ἡ
μαμά μου εἶχε πῆ, πὺν τὰ μεσά-
νυχτα ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ καὶ
κατεβαίνουν τᾶγγελάκια μὲ τὸ
Χριστοῦλη, γιὰ νὰ πῖνε τὰ δῶρα
στὰ καλὰ παιδιά, — μόνον στὰ
καλά...

Ἦδελα, περριμένα νὰ ἰδῶ, τὰ
μεσάνυχτα, νᾶνοῖζον οἱ οὐρα-
νοί. Γι' αὐτὸ τώρα ἀγωνιζόμουν,
σὲ πᾶλη ἀνίστη μὲ τὸν ὕπνο τὸν
γλυκό... Δὲν ἤμουν παρὰ ἐξῆ
χορὸνδὸν παιδί. Κι' ὅμως δὲν τὸν
ἄφωνα νὰ μὲ κλείσῃ τὰ βλέ-
φαρά...

Τὸ ρολοῖ, ἀπ' τὸ διπλὰνὸ δω-
μάτιο, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ. Με-
τῶρα τοὺς χτύπους ὅλους, ἔναν,
ἔναν. Δώδεκα!

Δὲν ἐβάσταξα. Πέταξα τὰ σκε-
πάσματά καὶ σηκώθηκα. Τὰ πό-
δια μου γυμνά σύρθηκαν ἀδό-
ρυχα στὸ χαλὶ. Τὸ κορμὶ μου
ὅμως ἄρχισε νὰ τρέμῃ στὴ λευκὴ
βατίστα μὲ τοὺς γαλάζιους φλόγ-
κους.

Έφτασα ὡς τὸ παράθυρο καὶ
τράβηξα τίς κουρτίνες.

Όλα ἦταν ἔξω λευκά. Οἱ στέ-
γες, τὰ φουγάρα, τὰ πεζούλια,
τὰ δένδρα. Μὰ εἶχε πάψει πᾶ
νὰ χιονίζῃ κι' ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε
καθαρὸς. Κανένα ὅμως ἀγγελάκι
δὲν ἐξεχώριζε μὲς' στὸ γαλάζιο
καὶ στὴν ἑσπερία. Αὐτὴ χύθηκε
τότε στὴ ψυχὴ μου... Δὲν θὰ
ἤμουν καλὸ παιδί ἀφοῦ δὲν ἐρ-
χόταν σὲ μένα ὁ Χριστοῦλης καὶ
τ' ἀγγελάκια... Ἦ γι' αὐτὸ δὲν μοῦ
εἶχε πῆ, πὺν μόνο στὰ καλὰ παι-
διά πηγαίνουν.

Ό, ναί! θυμήθηκα: Τότε πὺν
εἶχα φάει τὴν πᾶστα-κόμμα τῆς
ἀδελφῆς μου... κι' εἶπα ψέμμα
στὴ μαμά! Κι' εἶναι κακὸ τὸ
ψέμμα, κι' εἶναι κακὸ νὰ παλῶν
κανεὶς κρυφά. Τὸ ἤξερα καλὰ!
Γονάτισα ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ πα-
ράθυρο, κοιτάζοντας τὸν οὐρανόν.
κι' ἐνῶ ἔνα ἑστὸ δάκρυ κ' ἔλαυσε
σιγὰ στὸ μάγουλό μου, ψιθύρισα
«Χριστοῦλη μου! ἀγγελάκια!
ὦ, συχωρέστε με πὺν σὰς ἔλυ-
πησα. Δὲν σ' ἐφέτηκα ἐκεῖνῃ τῇ
στιγμῇ πὺν ἔκανα κακά. Δὲν θὰ
τὸ ἐναντιώσω!...»

Ελάφρωνα μ' αὐτὴ τὴν προ-
σευχὴ, βγαλμένη τόσο αὐθόρ-
μητα ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, πὺν εἶχε
αἰσθανθῇ τὴν πρώτη τῆς τήνῃ
καὶ τὴ πρώτη τῆς μετάνοια. Ἦ-
συχος, σηκώθηκα καὶ ἔναπαλῶ-
γισα. Τυλίχθηκα καλὰ νὰ ἑ-
σταθῶ. Ὁ ὕπνος μὲ τύλιξε κι'
αὐτὸς στὰ ὄνειρά του καὶ εἶδα
ἕνα λευκὸ ἀγγελάκι νὰ μὲ ση-
κῶν στὰ φτερά του, γιὰ νὰ παῖ-
ξω αὐτὴ τὴ νύχτα μαζί μὲ τὸ
Χριστοῦλη, πάνω στὸ γαλάζιο
οὐρανὸ κι' ἀνάμεσα στ' ἀστέρια.

Φιφῆς

Η ΚΟΥΚΛΑ

[Λειψ. Έγκρ. 53]

— «Ελα, χρυσὸ μου, πέσε τώρα
νὰ σὲ σκεπάσω, λέγω στὴν ἰδέλα
κούκλα μου καὶ προσπαθῶ νὰ
τὴν πλαγιάσω.» — «Ὀχι, μου ἄπαν
τὰ καὶ κρεμίσαι στὸ λαμπρὸ μου
πὲς μου πρώτα, τί θὰ μοῦ χα-
ρίσης τὴν Πρωτοχρονιά; — Τί
θέλεις; Θέλεις μιὰ κούκλα; —
«ὦ, ναί! μιὰ κούκλα! νὰ τρώῃ
καὶ νὰ μιλά! — Δὲν τὴ θέλεις
καλύτερα νὰ κοιμᾷται καὶ νὰ
ἐμπνᾷ; — «ὦ, ναί! μιὰ λέγει
καὶ τὰ ἐξαίσια μάτια τῆς γεμί-
ζαν χαρὰ; ναί, νὰ κοιμᾷται καὶ
νὰ ἐμπνᾷ!...»

— «Ελα τώρα, κοιμήσου, ἀγά-
πη μου, καὶ τὸ πρωῒ, μὲ τὰ χα-
ράματα, θὰ στὴ φέρῃ ὁ Ἀγιοβα-
σίλης.» — Ὁ Ἀγιοβασίλης! αὐτὸς
πὺν τὸν ἔχω σὲς χάλκομανιές
μου; — Ναί, ναί, αὐτὸς... Δὲν εἴ-

δες πὺν ἔχει στὸν ὦμο του κι'
ἕνα σακκούλι γεμῖτο παιγνίδια;
Ἐκεῖ μέσα εἶναι καὶ ἡ κούκλα
σου! — «ὦ! ἐκεῖ μέσα εἶναι καὶ
ἡ κούκλα μου... ψιθυρίζει. Καὶ
σιγά-σιγά ἀποκοιμίζεται.

Λεπὴ Μαργαρίτα

ΒΑΡΚΑΔΑ

[Λειψ. Έγκρ. 6-1]

Καὶ πῆκα στὴ βαρκούλα μου,
ἔχτες τὸ βράδυ-βράδυ,
καὶ τράβηξα στὸ πέλαγο
μονάχη, στὸ σκοτάδι.

Σιωπὴ, γαλήνη, μοναξιά
τοῖγύρω μου ἄπλονδαν
Σιωπὴ! Μόνον τοῦ κύματος
τὸ πάφλασμα γριμώταν.

Ἐβύθισα τὰ μάτια μου
στῆς θάλασσας τὴ βάθη
κι' ἀκίνητο τὸ βλέμμα μου
πολλὴ ὥρα ἐκεῖ ἐστάθη.

Ξανάστηκα στὴ βάρκα μου
κι' ἡ σκέψη μου ἐστάθη
Κάθε ἀνθρώπινο αἶσθημα
ἀπ' τὴν ψυχὴ μου ἔχθη.

Στὰ βάθη τῆς ἐστάλαξε
τῆς φύσης ἡ γαλήνη.
Μακρὰ ἀπὸ κάθε λογισμὸ,
μακρὰ ἀπὸ κάθε ὁδύνῃ.

Πὺν ἤθελα στὴν ἀγκαλιά
τοῦ Ἀετῖου νὰ κοιμώμουν,
νὰ μὴ συλλογίζομουν,
νὰ μὴ στενοχωριόμουν!

Καὶ νᾶκα μόνῃ συντροφιά
γλυκὰ, ξανθὰ ἀγγελοῦδια,
νὰ μὲ νανοῖζαν γλυκὰ
μ' οὐράνια τραγούδια!

Σουφραζίττα

ΠΑΘΗΜΑ

[Λειψ. Έγκρ. 2]

Ἦμουν μικρός. Γυρίζοντας
ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὸ σχολεῖο,
μοῦ κακοφάνηκε ἐπειδὴ εἶχαν
καθίσει στὸ τραπέζι καὶ τρώγα-
νε... χωρίς νὰ περιμένουν ἐμένα
τὸν κύριο! Κάθησα λοιπὸν σὲ
μιὰ καρέκλα, μακρὰ ἀπὸ τὸ
τραπέζι κι' ἐκοῦναγα τὰ πόδια
μου θυμωμένους.

Σὲ λίγο ἀκούω τὴ μαμά νὰ
μοῦ λέγῃ, μὲ τὸν πῶ γλυκὸ τρό-
πο, νὰ κάτσω νὰ φάω. Ἀλλὰ ποῦ,
ἐγὼ τὴ δουλειά μου: ἐκοῦναγα
τὰ πόδια μου καὶ μέσα μου πα-
ρακαλοῦσα νὰ μοῦ τὸ ποῖν ἄλλη
μιὰ φορὰ, γιὰ νὰ ὑποχωρήσω Μὰ
καὶ πάλι, ὅταν μοῦ τὸ λέγανε, —
καὶ δὲν ποῦ τὸ εἶπανε λίγες φο-
ρές, — ἐγὼ δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ
νὰ κουνῶ τὰ πόδια μου καὶ νὰ
παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ ποῖν ἄλλη
μιὰ φορὰ! Ἐννοεῖται ὅμως πὺν
αὐτὸ δὲν ἐβάσταξε αἰώνια: ἐπι-
τέλους φάγαμε, σήκωσαν τὸ τρα-
πέζι κι' ἐγὼ... Ἄν θέλετε νὰ
μᾶθετε τί ἐπαθὲ ἐγὼ, σῆς λέγω:
ἔμεινα νηστικός. Δὲν μοῦ λῆτε
ὅμως, σῆς παρακαλῶ, ἄλλη φορὰ
ἔκανα αὐτὴ τὴν κουταμάρα;...

Όνειρο τῆς Ἀνατολῆς

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

[Λειψ. Έγκρ. 9]

Συγγύριζα ἐκεῖνο τὸ πρωῒ
πραγματικά τῆς τουαλέτας
ὅταν, μ' ἕνα ἀδέξιο κίνημα, ἀν-
ποδογύρισα ἕνα μπουκαλάκι
ρουδιὰ ἀπὸ τίς πὺν ἀκριβῆ
Δυστυχία μου, χύθηκε! κατὰ
ποῦ δὰ φάω ἀπ' τὴ μαμά!
Νὰ τὴν, ἔφτασε κιόλα... ὦχ!

Ποῖν προφτάσει ὅμως νὰ
πῇ τίποτε ἡ μαμά, ὦ Ἀλῆς,
ράτης-ὕπνετῆς μας, πὺν σκε-
πῖς τὸ διπλὰνὸ δωμάτιο, ἄν
σε τὸν κρότο κι' ἔτρεξε νὰ
Καὶ μόλις εἶδε τὴ ζημιὰ, ἄρχι-
σε: «Ἀμπτουλ! ἔτα για σὲ! (δὲ
σοὶ ὁ Θεός, κυρία), ἔτρεξε
κακὸ ὄνειρο! Στὴν ἐρώτησιν
μαμμῆς, — γιὰτὶ ἐγὼ ἤμουν
καλομένῃ. — ὁ Ἀλῆς μῖς ἐξή-
σε, ὅτι εἶχε δὴ κακὸ ὄνειρο
μῖς ἀπὸ βράδυ καὶ φρῶτῃ
πολὺ μὴ μᾶς συνέβαινε κακὸ
γάλο. Ἀλλὰ ἔτρεξε, πάει,
γιὰ ἕνα μπουκαλάκι μυροῦδι
ὁ χαβάρνας (ὁ κύριος) νὰ
καλὰ... Καὶ ἡ Μαμά, πὺν
στεύει πολὺ τὰ ὄνειρα, ἔφ-
δίκως νὰ πῇ λέξη. Τί φτηνά
τὴ γλύτωσε, ἔ;

Φαρέττα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Λειψ. Έγκρ. 29]

Γιὰ νὰ δέξουν τὴν ταχύ-
τῆς ἀμαξοστοιχίας Παρισίων
Λυών, οἱ Γάλλοι διηγούνται
ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Μιὰ φορὰ ἕνας ἐπιβάτης φε-
νέικου μὲ τὸν σταθμάρχην
σταθμοῦ Λυών κι' ἐσήκωσαν
χέρι του νὰ τὸν κτυπήσῃ. Ὁ
τὸ κατέβασε ὅμως, ἀντὶ νὰ
πῇ τὸν σταθμάρχην τοῦ σταθ-
μοῦ Λυών, ἐκτύπησε τὸν σταθμ-
τοῦ σταθμοῦ Παρισίων. — γιὰτὶ
τραῖνο ἐν τῷ μεταξύ εἶχε φ-
σει στὸ Παρίσι!!

Σκόρος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ρόδο βεῖκε κάποτε
τὸ Φούριον στὸ δρόμο
Καὶ τοῦπε: «Φίλε, τᾶμα
Ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ!»
Καὶ ὁ καλὸς μᾶς Φούριος,
Χλωμός ἀπὸ τὸν τρόμο:
— «Φεύγω!.. πηγαίνω ἀπὸ
Γιὰ νὰ μὴ μὲ προσφθάσῃ!»
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαμάτ. Δοῦ-

Τάκης: — Δάσκαλε, ὁ Γά-
εἶπε ἕνα ἄσχημο λόγο.
Δάσκαλος: — Καὶ τί δὲς
λόγο εἶπε:
Τάκης: — Τὸν ἔξεχασα...
μου ὅλους ὅλους τοῦ ἄσχη-
λόγου καὶ θὰ τὸν θυμῶθῃ.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Συνναίου Μά-

— Μαμά, μήπως θέλεις νὰ
ψωνίσω τίποτα;
— Ὀχι. Καὶ γιὰτὶ τόση
θυμιά;
— Γιατὶ ὁ μπακάλης, ὅταν
ἔχη γραμματόσημα γιὰ ῥεῖ-
νει καραμέλες.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 28 Δεκεμβρίου 1922

ΚΑΛΗ σας ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ,
ἀγαπητά μου παιδιά! Μὲ ὕψια, χα-
ρὰ κι' εὐτυχία τὸ Νέον Έτος 1923!
Εἴθε νὰ σᾶς φέρῃ τὴν ἐπιλήρωσιν κα-
θε εὐγενικοῦ σας πόθου καὶ κάθε ὡ-
ραίου σας ὀνείρου. Ἀλλὰ προπάντων
εἴθε νὰ σᾶς μεγαλώσῃ τὴν ἐπιμέλεια,
τὴν προκοπὴ, τὴν πρόοδο στὰ μαθή-
ματά σας καὶ σὲ ὅλα, ὥστε νὰ εἶναι
γιὰ σᾶς ἕνα Έτος ἀληθινὰ κερδι-
σμένο.

Ἐξεδόθη πρωτοχρονιατικῇ, στὴ σει-
ρᾷ τῶν «Ἀπάντων Συντοποῦλων», ἡ
πρὸ πολλοῦ ἐξηγνημένη καὶ πολυζή-
τητη «Στέλλα Βιολάντη». Εἶναι ἕνα
χαριτωμένο βιβλίον, πὺν περιέχει τὸ
διήγημα καὶ τὰ δρᾶμα, μὲ ὡ-
ραῖο ὀρχισμὸ ἐξωφύλλο, ὅπου φηγο-
ράει ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς Μαρίκα Κο-
τοπούλη στὸ ρόλο τῆς Στέλλας. Τιμά-
ται δρ. 8, καὶ μὲ τὸ ταχυδρομικόν, γιὰ
τὸ Έσπεριον δρ. 9,20 καὶ γιὰ τὸ Έ-
σπεριον δρ. 11,60.

Δὲν τῶτερον πὺν ὁ φίλος μας Ἀλῆς
γράφει ἑστὶ ὥρα καὶ γαλλικά! Ἐνα
σόνετο τὸν θεατῆρῃ καὶ στὸ διαγωνισμὸ
μῖς γαλλικῆς ἐφημερίδας στὴν Πολη.
Θεμὰ συγχερητήρια.

Ἐλαβα καὶ τὴν «Ελευθερὴ Ζωή»,
ἐβδομαδιαία παιδικὴ ἐφημερίδα, πὺν
τὴ γράφουν... μὲ μηχανή, ὁ Χαρ.
Κανθελῶρος καὶ ὁ Λορ. Καίρης. Κι'
εἰς ἀντίθετον.

Ὁ παλιός μου φίλος καὶ πολὺτιμος
τώρα συνεργάτης Ναπολέων Λαπα-
νιώτης, — πὺν ὁ αὐτὸς στέλνῃ κάποι-
κάπου διηγήματα ὡς τὸ θυμᾶσαι ἐ-
κείνο πὺν διαβάσατε στὸ 2ο φύλλο, —
ἀναγγέλλει ὅτι ἐντὸς τοῦ 23 ὡς ἐκ-
δόθη τέσσαρα διδύκα μὲ διάφορα ἔργα
τεῦ, διηγήματα, ποιήματα κτλ. ὅλα
σᾶς ἐνδιαφέρουν πολὺ καὶ καθένα πὺν
ἐκδοῖται, θὰ σᾶς τὸ λέω.

Ὁ Μενιστένς μου γράφει, — σχετι-
κῶς μὲ κάποια παρατήρησιν τοῦ Διᾶ-
Τοῦ, — ὅτι αὐτὸς παρατήρησε τὸ
ἔξῃ: Ὅσκις γίνεται τὸ Σχολεῖο ἡ
στὸ δρόμο καμμιὰ σκηνὴ ἀπροσῆ-
χε, ποῖ δὲν εἶδε νὰ λαμβάνουν μέρος δια-
πλάσους, Συμπεραίνει λοιπὸν ὅτι
αὐτὴ τὴν καλὴ ἀνατροφή, πὺν δὲν δι-
δάσκει στὸ Σχολεῖο, καὶ κάποτε οὐ-
τε στὸ σπίτι, τὴν ἰδίαν στὰ παιδιὰ τῆς
Διαπλάσεως. Γι' αὐτὸ τὰ Διαπλάσο-
πὺν ἐξοφλοῦν ἀπὸ τᾶλλα παιδιά.

Ὁ Υἱὸς τῆς Αἰολίδος, προσφυ-
γὸπὺλο στὴ Μυτιλήνη, μου γράφει:
«Μεγάλῃ μου λυπὴ σὲ εἰδοποιῶ,
ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξοικονομή-
σω τὰ χρήματα τῆς συνδρομῆς μου,
γιατὶ τὰ οἰκονομικά τῆς οἰκογενείας
μου δὲν τὸ ἐπιτρέπουν. Ὅσο σκέπτο-
μαι πὺν δὲν ὅχιω τὴ Διάπλαση τοῦ
1923, ἐγὼ, πὺν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς
μου, ἔσωσα τὴν περσινὴ μου ἀπ' τὰ
χέρια τῶν Τούρκων, μὲ ἔρχεται νὰ
τρελλαθῶ! Κάμε ἐκκλήσιν στὰδελφία
μου Διαπλάσους πὺν εἶν' ἐνθυμι-
σμένα... Μὰ τὴν ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἐκ-
κλήσιν καὶ, γιὰ τὴν ὥρα, ἰδίαν πολὺ
καλὰ ἀποτελέσματα. Ἐπῆλξω νὰ δώσῃ
καὶ καλύτερα. Γιατὶ εἶναι ἀμάρτια νὰ
μείνουν ἔτσι αὐτὰ τὰ καίμενα τὰ παι-
διά...»

Τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς: ἄς ἔλθῃ
νὰ τὸ δώσω 25 δραμῆς, πὺν τοῦ
στέλνῃ ἡ φίλῃ μου Μελίττα.

Ὅλοι, Μαμζὶλ Φιφῆ, εἶναι κα-

τανοῦσιασμένοι μὲ τὰ νέα μου μυθι-
στορήματα, ὅσο κι' ἐγώ. Εἰς δὲν ἔπα-
θε ἡ καλὴ ἡμέρα δὲν φαίνεται ἀπὸ τὸ
πρωῒ. Ἦ φράση μου εἶχε ἐρωτηματι-
κὴ. Ἐπομένως ἤθελα νὰ πῶ ἴσα-ἴσα
ὅτι ἀπ' τὸ πρωῒ φαίνεται ἡ καλὴ ἡ-
μέρα.

Γαργάνα, ὁ κ. Φαίδων μου εὐχα-
ρίσται γιὰ ὅσα γράφετε. Εἶδες ὅτι ἔ-
γινε γρήγορα καὶ ἡ ἐξακολούθησι ἀ-
νελλιπῶς τὰς «Ἐπιστολάς» τῶν, πὺν
τόσο σοῦ ἀρέσουν.

Με χαρὰ μου, Ἀσικίνητο, ἔλαβα
γράμμα σου ὕστερ ἀπὸ τὸσον καιρὸ.
Σοῦ εὐχόμαι κάθε πρόοδο στὸ καινούρ-
γιο σου σχολεῖο. Ἀλλὰ προσέξῃ, σὲ
ἔγνο τόπο, χωρίς κανένα Ἑλληνα ἐκεῖ,
μὴν ἐξαχάρῃς τὰ ἑλληνικά σου. Κατα-
γίνου μαζί μου ὅσο μπορεῖς!

Διὰ τὰ ἐπικαιρά, Καλαματιανὸ
Δουλοῦδι, τὰ ἐγκρινόμενα βέβαια,
εἶπα ὅτι θὰ κάνω ἐξαιρέσιν καὶ θὰ τα
προτιμῶ. Ὅπως βλέπετε δὴ ἐαυτὸ
τὸ φύλλο, πὺν ἔχουν ἀριθμὸ ἐγκρι-
σεως πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τᾶλλα.
Ὅσο γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστολῆς,
δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ ὀρίσω: ἄς λογα-
ριάσῃ καθένας κι' ἂν παίρνῃ τὰ μέτρα
του. Κριτικὴ ἐκτενέστερη δὲν εἶναι ὡ-
νατὸ νὰ δημοσιεύεται. Ἀλλως τε, γιὰ
κάθε κομμάτι, ἰεῖω ὅτι πρέπει.

Ῥωαῖς Ἐπιστολάς μου ἔστειλαν
αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς:
Ποῦλῃ τῆς Καταγυρῆς, Μέμφης,
Νόμα, Πλανόδιος, Πυροβολιτάκι,
Διαβολόπαιδο, Μ. Μαρ καὶ Μικρὸς
Ἀδελφός. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγε-
λίας των καὶ τοὺς εὐχαρίστῶ ὅλους
γιὰ τὰ καλὰ τὸν λόγια, ἀνανεώσεις,
ἐξομαρτώματα, συμπληρώματα, κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει, καθὼς εἴ-
παμε, ἡ δημοσίευσιν τῶν ἐγκρινόμενων
διὰ τὴν Ἀ' Τριμηνίαν τοῦ 1923. Ὁ
δεσμὸς ἀόχμη κομμάτια μέχρι τέλους
Ἰανουαρίου. Μὲ τὴν ἐπιτύχησιν ὅμως
ὅτι τὰ τελευταία πὺν θὰ ληφθῶν καὶ
θὰ ἐγκριθῶν, δὲν θὰ δημοσιεύσῶν πα-
ρὰ μόνον ἂν δὲν ἔχη συμπληρωθῇ ὁ
ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς διὰ τὰ φυλλά-
δια τῆς Ἀ' Τριμηνίας.

Ἀπὸ τὰ ληθέντα αὐτὴν τὴν ἐδο-
μάδα:

Ἀπορρίπτονται: «Τρεῖς πόθοι»
τοῦ Ρεῖ. Ὑπόμνητὸ τὸ ποίημα, ἀλλὰ
ἔτιχον: «Μετὰ τὴν πρώτη μάχη —
στοὺς δυστυχῆς γονεῖς — ἐκ Σμυρνης
τραυματίας — ἔγραψε τὰ ἑξῆς. Αὐτὰ
εἶναι πεζότατα. Ἐπειτα τὸ μέτρο πα-
ρακατὼ γίνεται ἄμετρο. — «Καθένας»,
ποίημα τῆς Ρίτας. Πολὺ καλὴ ἡ
ἰδέα καὶ, μερικὸι στίχοι, ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἐπιτυχημένοι. Σὲ πολλὰ μέρη ὅμως ἡ
σχηματικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ βάλῃ ἀ-
ταρταστὰς ἑννοίας. II: χ: «Γιὰτὶ ἀπ' τὸ
τούραντὸ τὸ εἶλο στέλνῃ τὸ φῶς τοῦ
τοῦ καθέναν. Στὸν οὐρανὸν δὲν εἶναι: ἀ-
λόγος» ἀπεναντίας ἄρα γαλήνη. — «Γλυ-
κεῖα Ὀνειροπόλος» τῆς Κομῆσης
τῶν Ἀχαιοῶν. Ἦ ἀρχὴ τοῦ, ὅ; τῇ
μέσῃ, πολὺ κοινὴ. Ἀπὸ καὶ καὶ κατὰ
φρίνεται μιὰ ὥρα ἰδέα. Ἦ γλῶσσα
μᾶλλον καθαρεύουσα. Ἦ φίλῃ μου
μπορεῖ νὰ τ

57. *Δίνιγμα*

“Οποιοι τὸ λύση εἶναι σοφός,
“Αν κ’ εἶναι καθαρό σὰ φῶς :
Πιάνω καὶ γράφω ἕνα φωνήεν,
Κοντά του, κολλητά, ἔν’ ἀριθμῷ
(“Οπού, ἀνάποδο τοῦ μοιάζει.)
Καὶ τὸ παραξένο ζευγάρι αὐτὸ
“Άλλο ἀριθμὸ παρουσιάζει !

“Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πτερωτοῦ “Ιπτότου

58. *Πυγμαῖς*

* + * = Σύνδεσμος.
* * + * * = Ἀντωνυμία.
* * * + * * * = Νήσος Αἰγ.
* * * * + * * * * = Ἀρχ. Ζωγράφ.

Οἱ σταυροὶ καθέτω ἐπ’ ἡ βαθμὸς
“Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νευτλ. “Αστέρως

59-63. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ προσοδῇ ἐνὸς φωνήεντος,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην
τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματι-
σθοῦν, πάντοτε δι’ ἀναγραμμι-
τισμοῦ, ἄλλα τόσα λέξεις :
ἀμνός, μῆρος, κίον, “Εβρος, Τήνος

“Εστάλη ὑπὸ τῆς Καμέλιος
64. *Ποικίλη Συλλαβική “Α-
κροστιχίς.*

“Η πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώ-
της τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
ἡ τρίτη τῆς τρίτης ἀποτελοῦν
Μυθολογικὸν τέρας :

1. Πόλις τῆς “Αιτικῆς, 2. Πό-
λις τῆς Ἰταλίας, 3. Πόλις τῆς
Θεσσαλίας.

“Εστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίας

65. *“Ελλιποσύμφωνον*

υ-αη-αι-εια-ιαι

“Εστάλη ὑπὸ τῆς “Απτέρου Νίκης

66. *Γρίφος*

ΧΙΣ
ΧΙΣ
μου ἡ ἀγαπητοῦ; λᾶ οὐ
ΧΙΣ
ΧΙΣ

“Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σκόρου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

67-68. *Cinéma-Rébus*

Μεταφραζόμενα γαλλιστὶ αἱ
κάτωτέρω, λέξεις καὶ προφερό-
μενα γοργῶς, σχηματίζουν δύο
ψευδώνυμα τῆς “Διαπλάσεως :

1.—Τρελλός, γελᾷ, ὁστὸν.
2.—“Ονος, ἰξός, κλίνη.

“Εστάλη ὑπὸ τῆς Κικῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. “Ασκήσεων τοῦ φύλ. 37

528. Περικεφαλαία (περί, κε-
φαλαία.) — 529. Στερεομετρία
(στερεὸν μετρία,) — 530. Λέμβρος,
Λέσβος “331. Θάμνος-ἄμνος μονάς.
532. ΚΥΡΠΡΟΣ “333. ΒΡΩΜΙ-
ΥΒΡΙΣ “ON (ῥώμι, ῥόν,
ΠΡΟΣ μινῶ, ἴον, ὀ-
ΡΙΣ μοιον, νόμιμον.)
ΟΣ — 534-538. Διὰ
Σ τοῦ Β: βέλος, βω-
μός, βάθος, βελά
ζω, ἔρεβος, — 539. ΒΙΚΕΛΑΣ (Βα-
ρὺς, Ἰκανός, Κακός, “Εργάζομαι,
Λαμβάνω, “Αγχιος, Σοβαρός.) —
540. Συχνότερον νοεῖ Θεὸν ἢ ἀ-
νάνευε. — 541. Τέρας; ὅστιν εἴ τις
ἠτύχηκε διὰ βίον. (τε, ρας, ἐς
τὴν, ἦτ’ εἰς ἦψ, τόχην καὶ διὰ
βίου.) — 542. Moisson (mois, son.)
— 543. Pore, port, pore.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα
λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαία “π. 60.
“Ο χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
“Η ἀρροληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ’ --- 97)

Εμπρός ! Διαπλάσσοῦλα,
μιὰ ψῆφον σὰς νὰ δώσῃς
σὲ μιαν **ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ**
ποῦ τῆς ἀρρόζειν δώσῃς !

Πληγωμένη Τρυγὼν

(ΚΓ’ --- 98)

“ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ,
Σκοπός : φιλολογικὸς. ΒΑΣΙ-
Σ ΔΕΥΣ : ΣΜΥΡΝΗ, ΔΙΑΔΟ-
ΧΟΣ : ΙΩΝΙΑ.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ. Οἰκονομίας :
Μαργαρίτα, “Αντιπροσωπειῶν:
Σπυριδὸς Μάρτυς : Προπαγάν-
δας : Νύμφη τοῦ Λάσου, Φιλο-
λογίας : Αὐτοκράτειρα, Πολέμων :
“Ιππότης “Υδρας, “Εσωτερικῶν :
Βεῖνγολον.

Ζητοῦνται δραστήρια μέλη καὶ
ἀντιπρόσωποι. Δοίσις : “Αλέξ. Βεῖ-
νολου, “Αβέρωφ 7-Γ, “Αθήναι.

(ΚΓ’ --- 99)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΟΣΟΙ ΜΕ ΣΥΜΠΑΘΕΙΤΕ
ΨΗΦΙΣΤΕ ΜΕ

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΦΙΣΜΑΤΟΣ 1922
(ΚΓ’ --- 100)

Πρωτοπαίοντας στὸ σαλόνι
τῆς Διαπλάσεως ὑποκλίνομαι
μπροστά σ’ ὅλους.

ΤΗΛΑΥΓΗΣ ΦΑΡΟΣ

(ΚΓ’ --- 101)

Διαπλάσσοῦλα, ψηφίστε με, πα-
ρακαλῶ.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(ΚΓ’ --- 102)

Μόλις σήμερὰ βρίσκομαι σὲ
θέση νὰναποδώσω τὰ ὀ-
φειλόμενα Μ. Μυστικῶν, νὰπαντή-
σω στοὺς προτεινάντας καὶ νὰ
συγχαρῶ, γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸν
τάτο τετράδιο, τὴν **ΗΛΙΟΓΕΝ-
ΝΗΤΗ**, τὴν ὁποίαν καὶ ψηφίζω
εὐχαρίστως. — “Ιωνικὸς Οὐρανός

(ΚΓ’ --- 103)

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΣ

Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ’ --- 104)

Ἰδρῦθη Σύλλογος ἐν Καλαμαῖς
ἰ με προσωνυμίαν “Ινδικὸς “Ω-
κινός. Ζητοῦνται ἀντιπρόσω-
ποι, Γράψατε : “Ανδρ. Βουγιού-
καν, Καλάμας.

“Ολοὶ στὸν “Ινδικὸν “Ωκεανόν !

(ΚΓ’ --- 105)

Συγγιέλ, νὰ τὰ χιλιάσης.

ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

(ΚΓ’ --- 106)

Ἐισερχόμενος στὸ σαλόνι τῆς
μητέρας Διαπλάσεως, ζητῶ
ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν
Μ.Μ. μὲ ἀπαξάπαντας.

“Ανυχος Προσφυγόπαις

(ΚΓ’ --- 107)

Τολσστόι, “Φαραὼς, ὑπερευχα-
ριστῶ. — Διγεντιωτάκια, δὰ
μὲ ὑποστηρίζετε στὸ Δημοψή-
φισμα ; ; Πανταχοῦ Παρόν

(ΚΓ’ --- 108)

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ,
Στὸ ψευδώνυμό σου χαρίζου-
με τὴν ψῆφον μας. Διαπλάσσοῦ-
λα, ἐδῶ θὰ φανῇτε ἀν ξέρετε νὰ
ἐκλέγετε, ψηφίζοντας τὴν “Ελπι-
δόπλεχτη Πορφύρα.

Δυσκὴ Περιστερά, Καρόλια

(ΚΓ’ --- 109)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μ.
Μυστικῶν. Προθεσμία μη-
νιαία. Βραβεῖα δύο. Δοίσις : Δι-
μήλιον, “Αβέρωφ 7-Γ, “Αθήναι.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

(ΚΓ’ --- 110)

Η ΣΜΥΡΝΗ ἀλληλογραφεῖ
καὶ ἀνταλλάσσει Μ. Μ. μὲ
ἀπαξάπαντας.

(ΚΓ’ --- 111)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ
(ΚΓ’ --- 112)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο Διαπλάσιακὸς Σύλλογος “Κό-
σμος τῆς Διαπλάσεως μετα-
τρέπεται σὲ ψυχαιωτικὸ, μὲ σκο-
πὸ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν
μελῶν, ποῦ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν
ἴδρυσιν βιβλιοθήκης, διαλέξεων,
ἐρασιτεχνικῶν θεατρικῶν παρα-
στάσεων, οὐαυλιῶν, ἐορτῶν, ἐκ-
δρομῶν κλπ. Μέλη δεκτὰ ἀνω
τῶν 15 ἐτῶν. “Αρχαιρεσίαι 16
“Ιανουαρίου. Δοίσις : Γ. Μαρκαν-
τῶνην, Μαυρομιχάλη 91, “Α-
θήνας.

(ΚΓ’ --- 113)

Ἰδρῦθηκε στὰς “Αθήνας Σύλλο-
γος “ΗΡΑΚΛΗΣ. Ζητοῦνται
εἰκοσι μέλη Σκοπός : μυνηριώ-
δης. Δοίσις : Δήμην, Μετσόβου
18, “Αθήνας.

Πρόεδρος “ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

(ΚΓ’ --- 114)

Στὸ Δημοψήφισμα καὶ ἡ :
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ’ --- 115)

— **ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ** —

Υποστηρίξω θερμότατα τὸ ὑ-
πέροχο αὐτὸ ψευδώνυμο.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

(ΚΓ’ --- 116)

Αδελφί μου Διαπλάσσοῦλα,
μὲ ὕγεια καὶ χαρὰ νὰ περάσω-
τε τὸν καινούργιο χρόνον.

ΔΑΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΓ’ --- 117)

“Κ. Κ. Κ. Κ., Γιατὶ τὸ εὐχα-
ριστῶ ; ΣΥΜΜΟΡΙΑ “Ο-
ΜΙΧΑΝ. “Υποτάξου, γιατί ἀλ-
λοῖμονό σου !. — “Σ. Β. Σ. Δ.

Κορδόνι τὸ πήρατε ;

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ’ --- 118)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
(ΚΓ’ --- 119)

Χορηγῶντας μπαίνουμε στὸ
σαλόνι τῆς Διαπλάσεως καὶ
χαιρετοῦμε ὅλους καὶ ὅλες.

“Ανιχνεύται καὶ ἀστυνομιοί,
ποιοὶ ἀπὸ σὰς εἶναι ἀξιοὶ νὰ μᾶς
ἀνακαλύψουν ;

Καρδιά “Ηρώων, “Αθάνατος “Ηρώς
“Αφανέρωτος “Ηρώς

(ΚΓ’ --- 120)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, ζητοῦ-
μεν τὴ φίλτα σου τὴ δική
μας τὴν ἔχεις πρὸ πολλοῦ καθῶς
καὶ τοὺς ψήφους μας στὸ Δημο-
ψήφισμα.

Καρδιά “Ηρώων, “Αθάνατος “Ηρώς
“Αφανέρωτος “Ηρώς

(ΚΓ’ --- 121)

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΟ “813,
Συμμορία πρωτοφανερῶτατη !

(ΚΓ’ --- 122)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ὅλους
καὶ ὅλας μέσω Διαπλάσεως.

Καλλιτέχνη

(ΚΓ’ --- 123)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ σὲ ὑποστη-
ζω. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, ὁ
κόμμα περιμένω γράμμα σὲ
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, θὰ ἦ
λα πολὺ ἕνα σὰς τετράδιο : Μ.
περιμένω ; “Ιππόλυτε, οὔτε
παντήσεως δὲν ἀξίζεις.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΗΠΕΥ
(ΚΓ’ --- 124)

“Π. Α. Σ. — “Αποτέλεσμα Δι-
γωνισμοῦ καρτῶν. Βραβε-
θηκαν : “Ασραφά, Μπέσης. “Επα-
νος : “Αρατος, Φιγγαρό, “Ιουλι-
νός, Εὐθυμίου. Δοιπὺς εὐχαρι-
στοῦμεν. Φρέδες Δρυμινῶν, μὰ
ὅτι μᾶς ἔχεις πάντοτε συμμάχοι
“Ομίχλη Χολέρα, ποῦ ψωνισ-
κατε !!! Δὲν σὶς φοβούμεθα !
Κτυπάτε.

“Αρχηγός : Κουτσουμπίνος
(ΚΓ’ --- 125)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΑΝΤΗΤΟΣ,
Σκοπός : “Ανακαλύψεις ψευ-
δωνύμων. Καταστατικὸν δὲν
πάρχει. Συνδρομὴ μηνιαία δρ.
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσω-
ποι. Δοίσις : Νικόλαον Μανούσα
(διὰ Γιάννην) π. r. “Αθήναι.

Πρόεδρος : ΧΟΛΕΡ
(ΚΓ’ --- 126)

ΦΡΕΛΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ Προ-
κηρύσσει Διαγωνισμὸν Προ-
δικῶ Πνεύματος, γραμμένων ἐν
μῖαν γλειγογραφικὴν κάρτα. Ε-
βραβεύσουμεν ξεχωριστά. Προ-
σμία δέμημος. Στείλατε ὅλοι
ὅλες. “ΟΜΙΧΑΝ, μᾶς πρόλ-
βες. Δεχόμεθα τὸν Πόλεμο. Ε-
χόμεθα στὰ Διαπλάσσοῦλα, (πλὴ
τῶν ἐχθρῶν μας) εὐτυχῶς τὸ 1922
ΙΟΥΛΙΑΝΟ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α’. Περιόδου (1879-1899)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξ-
επτά : 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. “Εκαστος τὸμ-
δραχ. 10, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπ-
στελλόμενος δραχ. 11,80 διὰ
“Εσωτερικὸν καὶ δραχ. 14,40 διὰ
τὸ “Εξωτερικόν.

Τῆς Β’ Περιόδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες
μοι, 29 ἐν ὄλῳ. “Εκαστος τὸμ-
δραχ. 40 καὶ ραμμένον
43. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκᾶς-
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω
μᾶς : Διὰ τὸ “Εσωτερ. δρ. 1,
ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 2,80 ὁ ρα-
μένος, διὰ δὲ τὸ “Εξωτερικόν
11 — εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένον

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν
διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μὲ
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυ-
“Άλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν
ἀπόλυσιν τῶν φυλλαδίων τῶν